WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 14 grudnia 2006 r. *

W sprawie C-97/05

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt (Niemcy) postanowieniem z dnia 25 stycznia 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 lutego 2005 r., w postępowaniu:

Mohamed Gattoussi

przeciwko

Stadt Rüsselsheim,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts, J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič i E. Levits (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 marca 2006 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu M. Gattoussiego przez P. von Schumann, Rechtsanwältin,

— w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lummę, C. Schulze-Bahr i U. Bender, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu greckiego przez G. Karipsiadisa i T. Papadopoulou, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez G. Rozeta i V. Kreuschitza, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 64 ust. 1 Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między

Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Tunezyjską z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli w dniu 17 lipca 1995 r. i zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali decyzją Rady i Komisji 98/238/WE, EWWiS z dnia 26 stycznia 1998 r. (Dz.U. L 97, str. 1, zwanego dalej „układem eurośródziemnomorskim").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między obywatelem tunezyjskim M. Gattoussim a Stadt Rüsselsheim (miastem Rüsselsheim, Niemcy) dotyczącego decyzji burmistrza o skróceniu a posteriori okresu ważności pozwolenia na pobyt zainteresowanego, który na dzień wydania decyzji posiadał zezwolenie na pracę na czas nieokreślony i był zatrudniony.

Ramy prawne

Układ eurośródziemnomorski

3 Artykuł 64 układu eurośródziemnomorskiego, zawarty w rozdziale I, zatytułowanym „Pracownicy", tytułu VI „Współpraca społeczna i kulturalna" ma następujące brzmienie:

„1. Traktowanie, jakie każde państwo członkowskie zapewnia pracownikom narodowości tunezyjskiej, zatrudnionym na jego terytorium, wolne jest od jakiejkolwiek dyskryminacji ze względu na przynależność państwową w odniesieniu do warunków pracy, wynagradzania i zwalniania z pracy, w stosunku do swoich własnych obywateli.

2. Każdy pracownik tunezyjski posiadający czasowe zezwolenie na podjęcie odpłatnego zatrudnienia na terytorium państwa członkowskiego objęty jest postanowieniami ustępu 1 w zakresie warunków pracy i wynagrodzenia.

3. Tunezja zapewnia takie samo traktowanie pracownikom mającym przynależność państwa członkowskiego i zatrudniony[m] na jej terytorium".

4 W art. 66 układu eurośródziemnomorskiego dodano:

„Postanowień niniejszego rozdziału nie stosuje się do obywateli Stron zamieszkujących lub pracujących nielegalnie na terytorium krajów przyjmujących".

5 Wspólna deklaracja dotycząca art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego przyjęta w akcie końcowym tego układu (zwana dalej „wspólną deklaracją") stanowi ponadto:

„Artykuł 64 ust. 1 w zakresie braku dyskryminacji w odniesieniu do zwolnienia z pracy nie będzie powoływany w celu uzyskania przedłużenia pozwolenia na pobyt. Przyznanie, przedłużenie i odmowa wydania pozwolenia na pobyt podlega wyłącznie prawu każdego z państw członkowskich oraz umowom i konwencjom dwustronnym [tłumaczenie nieoficjalne] [...]".

6 Zgodnie z art. 91 układu eurośródziemnomorskiego wspólna deklaracja stanowi integralną część układu.

Istotne dla sprawy przepisy prawa niemieckiego

7 Artykuł 12 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach (Ausländergesetz), w wersji z dnia 23 lipca 2004 r. (BGBl. 2004 I, str. 1842, zwana dalej „AuslG"), stanowi:

„Pozwolenie na pobyt jest czasowe albo, w przypadkach określonych w ustawie, stałe. Okres ważności pozwolenia na pobyt może zostać a posteriori skrócony, jeżeli ustanie jedna z podstawowych przesłanek wydania, przedłużenia lub ustalenia okresu tego pozwolenia".

8 Zgodnie z art. 19 ust. 1 AuslG w przypadku ustania wspólnego pożycia małżonków małżonek będący cudzoziemcem uzyskuje autonomiczne prawo pobytu między innymi w sytuacji, gdy wspólne pożycie trwało formalnie na terytorium federalnym od co najmniej dwóch lat lub gdy należy temu małżonkowi umożliwić przedłużenie pobytu, po to aby uniknąć postawienia go w szczególnie trudnej sytuacji, chyba że może on uzyskać stałe pozwolenie na pobyt.

9 Na podstawie art. 284 księgi trzeciej kodeksu zabezpieczenia społecznego (Sozialgesetzbuch), w wersji z dnia 24 marca 1997 r. (BGBl. I, str. 594, zwanego dalej „SGB III"), cudzoziemcy mogą prowadzić działalność zawodową wyłącznie na podstawie wydanego przez urząd pracy pozwolenia i mogą być zatrudnieni jedynie wówczas, gdy posiadają takie pozwolenie. Stosownie do art. 284 ust. 5 zezwolenie to może być wydane jedynie cudzoziemcowi posiadającemu pozwolenie na pobyt.

Stan faktyczny postępowania przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

10 W dniu 30 sierpnia 2002 r. M. Gattoussi zawarł związek małżeński z obywatelką niemiecką. Wizę umożliwiającą wjazd na terytorium Republiki Federalnej Niemiec tytułem łączenia rodzin otrzymał w Tunisie.

11 W dniu 24 września 2002 r. burmistrz Rüsselsheim, to jest miasta, w którym małżeństwo postanowiło się osiedlić, wydał M. Gattoussiemu dokument pobytowy z trzyletnim okresem ważności.

12 W dniu 22 października 2002 r. Arbeitsamt (urząd pracy) w Darmstadt wydał M. Gattoussiemu pozwolenie na pracę na czas nieokreślony, na którym umieszczono wzmiankę, że art. 284 SGB III stosuje się.

13 W dniu 11 marca 2003 r. M. Gattoussi podpisał umowę o pracę na czas określony jednego roku, która następnie została przedłużona do dnia 31 marca 2005 r.

14 Po uzyskaniu od żony M. Gattoussiego informacji, że pozostaje ona w separacji z mężem od dnia 1 kwietnia 2004 r., burmistrz Rüsselsheim decyzją z dnia 23 czerwca 2004 r. skrócił ważność zezwolenia na pobyt M. Gattoussiego do dnia doręczenia tej decyzji, z jednoczesnym zobowiązaniem do bezzwłocznego opuszczenia terytorium niemieckiego i zapowiedzią, że w przeciwnym razie zostanie wydalony do Tunisu.

15 Podstawą tej decyzji było z jednej strony stwierdzenie, że skoro M. Gattoussi nie pozostawał już we wspólnym pożyciu ze swoją żoną, to ustał pierwotny powód wydania mu dokumentu pobytowego, a z drugiej strony, zgodnie z niemieckim porządkiem prawnym, zezwolenie na pracę na czas nieokreślony nie daje odrębnego od zezwolenia na pobyt i silniejszego od niego prawa do kontynuowania działalności zawodowej w charakterze pracownika.

16 W decyzji tej wskazano również na fakt, że M. Gattoussi nie posiadał autonomicznego prawa pobytu. Nie mógł on bowiem powoływać się na przepisy AuslG, ponieważ z jednej strony wspólne pożycie, w jakim pozostawał ze swoją żoną na terytorium niemieckim, trwało krócej niż ustawowo wymagany minimalny okres dwóch lat, a z drugiej strony nie znajdował się w szczególnie trudnej sytuacji w rozumieniu tej ustawy.

17 Na koniec w decyzji wskazano, że M. Gattoussi nie mógł powoływać się na uprawnienia wynikające z układu eurośródziemnomorskiego, gdyż zakaz dyskryminacji ustanowiony w art. 64 ust. 1 tego układu nie przyznaje obywatelom tunezyjskim prawa pobytu.

18 M. Gattoussi odwołał się od tej decyzji do Regierungspräsidium Darmstadt. Twierdził, że zakończenie pobytu w Niemczech stawia go w szczególnie trudnej sytuacji, gdyż jego próby podjęcia na nowo wspólnego pożycia z żoną oraz zwrotu długów weselnych stają się w tych okolicznościach utrudnione, a nawet niemożliwe.

19 Odwołanie M. Gattoussiego zostało oddalone decyzją z dnia 17 września 2004 r. na tej podstawie, że żaden przepis prawa krajowego nie pozwala przyznać mu prawa pobytu oraz że burmistrz Rüsselsheim przy wydawaniu decyzji o skróceniu okresu ważności pozwolenia na pobyt nie przekroczył granic uznania administracyjnego.

20 Na tę decyzję M. Gattoussi wniósł skargę do Verwaltungsgericht Darmstadt (sąd administracyjny w Darmstadt), podnosząc, że skoro jest zatrudniony w Niemczech w pełnym wymiarze czasu pracy, całkowicie przystosował się do stylu życia w tym kraju, a nadto po rozwiązaniu małżeństwa zamierza tutaj ponownie się ożenić, to powrót do Tunezji postawi go w szczególnie trudnej sytuacji ekonomicznej i rodzinnej.

21 W ramach postępowania z tej skargi Verwaltungsgericht Darmstadt postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy art. 64 układu eurośródziemnomorskiego [...] wywołuje skutki w zakresie prawa pobytu?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze — czy z zakazu dyskryminacji zawartego w art. 64 układu eurośródziemnomorskiego [...] można wywieść stanowisko prawne przeciwne ograniczeniu czasu trwania prawa pobytu, jeśli obywatel Tunezji posiadający zezwolenie na pracę na czas nieokreślony faktycznie prowadzi działalność zawodową i W dniu wydania decyzji z zakresu prawa o cudzoziemcach posiada tymczasowe prawo pobytu?

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie — czy w celu określenia stanowiska prawnego w zakresie prawa pobytu na gruncie art. 64 układu eurośródziemnomorskiego [...] można za punkt odniesienia przyjąć datę po wydaniu decyzji z zakresu prawa o cudzoziemcach ograniczającej czas trwania prawa pobytu?

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie — czy w celu skonkretyzowania zastrzeżenia ze względu na ochronę uzasadnionego interesu państwa należy sięgnąć do zasad ustanowionych w tym względzie w odniesieniu do art. 39 ust. 3 WE?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

22 Poprzez przedstawione pytania prejudycjalne, które należy rozpatrywać łączne, sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy przyjęte przez Trybunał w wyroku z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie C-416/96 El-Yassini (Rec. str. I-1209) rozwiązanie w zakresie wykładni art. 40 akapit pierwszy umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Maroka podpisanej w rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2211/78 z dnia 26 września 1978 r. (Dz.U. L 264, str. 1, zwanej dalej „umową EWG–Maroko") znajduje zastosowanie do sporu przed sądem krajowym, a w szczególności czy art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego stoi na przeszkodzie ograniczaniu przez przyjmujące państwo członkowskie okresu ważności dokumentu pobytowego obywatela tunezyjskiego, któremu zezwoliło na pobyt na swoim terytorium przez określony czas i prowadzenie działalności zawodowej w charakterze pracownika przez czas nieokreślony, w sytuacji gdy pierwotna przyczyna jego prawa pobytu ustaje przed upływem terminu ważności dokumentu pobytowego.

23 W celu udzielenia właściwej odpowiedzi na zadane pytanie należy po pierwsze zbadać, czy jednostka może się powołać przed sądami państwa członkowskiego na art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej określić, jaki zakres ma wyrażona w tym przepisie zasada niedyskryminacji.

W przedmiocie bezpośredniej skuteczności art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego

24 Należy zaznaczyć, że skoro kwestia skutku postanowień układu eurośródziemnomorskiego w porządku prawnym stron tej umowy nie została uregulowana w samej umowie, to do Trybunału należy rozstrzygnięcie tej kwestii, jak również każdej innej kwestii wykładni związanej ze stosowaniem umowy we Wspólnocie (zob.

analogicznie w szczególności wyrok z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. str. I-8395, pkt 34, i wyrok z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie C-265/03 Simutenkov, Zb.Orz. str. 2579, pkt 20).

25 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postanowienie umowy zawartej przez Wspólnotę z krajami trzecimi należy postrzegać jako przepis bezpośrednio skuteczny, jeżeli uwzględniając jego brzmienie oraz cel i charakter umowy, zawiera on jasny i precyzyjny obowiązek, którego wypełnienie i skutki nie są uzależnione od wydania kolejnego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 27 września 2001 r. w sprawie C-63/99 Gloszczuk, Rec. str. I-6369, pkt 30, z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie C-171/01 Wählergruppe Gemeinsam, Rec. str. I-4301, pkt 54, oraz ww. wyrok w sprawie Simutenkov, pkt 21).

26 Co się tyczy, po pierwsze, brzmienia art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego, okazuje się, że postanowienie to sformułowane jest prawie identycznie jak art. 40 akapit pierwszy umowy EWG–Maroko, przy rozszerzeniu jedynie stosowania zasady niedyskryminacji na warunki zwolnienia z pracy. Trybunał zaś stwierdził, że tenże art. 40 spełniał wymogi uznania jego bezpośredniej skuteczności (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 27).

27 Co się tyczy, po drugie, celu i charakteru układu eurośródziemnomorskiego, należy podkreślić, że zgodnie z art. 96 ust. 2 tego układu zastępuje on umowę między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Tunezyjską zatwierdzoną w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2212/78 z dnia 26 września 1978 r. dotyczącym zawarcia umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Tunezyjską (Dz.U. L 265, str. 2, zwaną dalej „umową EWG–Tunezja") i jest jej kontynuacją, jako że ma on na celu między innymi wspieranie współpracy gospodarczej, społecznej, kulturalnej i finansowej. Umowa o współpracy była więc zasadniczo identyczna z umową EWG–Maroko, co do której Trybunał orzekł, że jej cel i charakter, w szczególności w zakresie współpracy dotyczącej pracowników, odpowiadają bezpośredniej skuteczności wynikającej z brzmienia jej art. 40 akapit pierwszy (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 28–31).

Tym bardziej dotyczy tego przypadku, ponieważ — w przeciwieństwie do umowy EWG–Maroko — układ eurośródziemnomorski ustanawia w art. 1 ust. 1 stowarzyszenie między Wspólnotą i jej państwami członkowskimi z jednej strony oraz Tunezją z drugiej.

28 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego jest bezpośrednio skuteczny.

W przedmiocie zakresu art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego

29 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w ww. wyroku w sprawie El-Yassini, Trybunał orzekł, że według stanu prawa wspólnotowego na dzień wydania decyzji art. 40 umowy EWG–Maroko należało rozumieć w ten sposób, iż co do zasady nie stanowił on przeszkody ku temu, by przyjmujące państwo członkowskie odmówiło przedłużenia okresu ważności dokumentu pobytowego obywatela marokańskiego, któremu zezwoliło na wjazd na swoje terytorium i prowadzenie na nim działalności zawodowej przez cały okres posiadania tego zatrudnienia, jeżeli pierwotna przyczyna przyznania prawa pobytu nie istnieje już w chwili wygaśnięcia ważności pozwolenia na pobyt. Trybunał dodał, że sytuacja byłaby odmienna, gdyby przy braku powodów związanych z ochroną uzasadnionych interesów państwa, takich jak względy porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, odmowa ta mogłaby podważyć prawo do rzeczywistego wykonywania zatrudnienia, przyznane zainteresowanemu w tym państwie w drodze prawidłowo wydanego przez właściwe organy krajowe zezwolenia na pracę, którego okres ważności przekracza okres ważności dokumentu pobytowego (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 67).

30 Z postanowienia odsyłającego wynika, że okoliczności sprawy przed sądem krajowym są porównywalne z tymi, które Trybunał analizował w ww. sprawie El-Yassini.

31 W obu przypadkach bowiem przyjmujące państwo członkowskie, skracając prawo pobytu, ograniczyło obywatelowi państwa trzeciego prawo do prowadzenia działalności zawodowej, które zostało mu wcześniej przyznane w drodze zezwolenia na pracę.

32 Rząd niemiecki wskazuje jednak na pewne różnice między art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego a art. 40 akapit pierwszy umowy EWG–Maroko, które w jego opinii stoją na przeszkodzie uznaniu, że wykładnia tego ostatniego przepisu dokonana w wyroku w ww. sprawie El-Yassini pozostaje aktualna w odniesieniu do art. 64. ust. 1 [układu eurośródziemnomorskiego].

33 Z jednej strony, wspólna deklaracja dotycząca art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego jest w opinii tego rządu wyrazem woli stron umowy, by zapobiec powoływaniu się przez obywateli tunezyjskich na zakaz dyskryminacji przewidziany w tym postanowieniu, w celu domagania się prawa pobytu.

34 Z drugiej strony, postanowieniu temu z racji jego brzmienia, effet utile oraz miejsca w strukturze aktu nie można przyznać jakiejkolwiek skuteczności w zakresie prawa pobytu obywateli tunezyjskich.

35 Jak podkreśla rząd niemiecki, z samego brzmienia art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego oraz dotyczącej go wspólnej deklaracji wynika, że celem tego przepisu nie jest uregulowanie prawa pobytu obywateli tunezyjskich w państwach członkowskich.

36 Należy zatem stwierdzić, podobnie jak uczynił to Trybunał w ww. wyroku w sprawie El-Yassini odnośnie do umowy EWG–Maroko, że skoro celem układu eurośródziemnomorskiego nie jest realizacja swobody przepływu pracowników, to co do

zasady nie stoi on na przeszkodzie podejmowaniu przez państwo działań dotyczących prawa pobytu obywatela tunezyjskiego, któremu początkowo zezwoliło na wjazd na swoje terytorium i prowadzenie na nim działalności zawodowej (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 58–62).

37 Okoliczność, że takie działanie zobowiązuje zainteresowanego do rozwiązania stosunku pracy w przyjmującym państwie członkowskim przed upływem terminu przewidzianego w umowie o pracę zawartej z pracodawcą, zasadniczo nie może mieć wpływu na tę wykładnię (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 63).

38 Jednakże wbrew twierdzeniom rządu niemieckiego z wykładni tej nie wynika, że obywatel tunezyjski w żadnym przypadku nie może powoływać się na zakaz dyskryminacji zawarty w art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego w celu kwestionowania działania państwa członkowskiego zmierzającego do ograniczenia jego prawa pobytu.

39 Nie jest bowiem możliwe do przyjęcia, by państwa członkowskie mogły rozporządzać zasadą niedyskryminacji ujętą w art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego, ograniczając jej effet utile przepisami prawa krajowego. Taka możliwość po pierwsze naruszałaby postanowienia układu podpisanego przez Wspólnotę i jej państwa członkowskie, a po drugie stwarzałaby zagrożenie dla jednolitego stosowania tej zasady.

40 Dokładniej, jak już Trybunał orzekł, jeżeli państwo członkowskie przyznało pierwotnie pracownikowi migrującemu konkretne uprawnienia w zakresie wykonywania zatrudnienia, które są szersze niż uprawnienia przyznane w zakresie pobytu, nie może ono kwestionować sytuacji tego pracownika z powodów innych niż wynikające z ochrony uzasadnionych interesów państwa, takich jak względy porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 64, 65 i 67).

41 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie porządku publicznego zakłada istnienie rzeczywistego i dostatecznie poważnego zagrożenia podstawowego interesu społeczeństwa (zob. podobnie wyrok z dnia 28 października 1975 r. w sprawie 36/75 Rutili, Rec. str. I-1279, pkt 28, z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawie C-340/97 Nazli, Rec. str. I-957, pkt 57, oraz z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-459/99 MRAX, Rec.str. I-6591, pkt 79).

42 W odniesieniu do zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz pewności prawnej kryterium przypomniane w pkt 40 jest tym bardziej oczywiste, gdy — jak w niniejszej sprawie — przyjmujące państwo członkowskie skróciło zezwolenie na pobyt a posteriori.

43 Z powyższych rozważań wynika, że wykładni art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego należy dokonywać w ten sposób, że może on wywoływać skutki w zakresie prawa pobytu obywatela tunezyjskiego na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli państwo to prawidłowo zezwoliło temu obywatelowi na prowadzenie działalności zawodowej przez okres przekraczający okres ważności pozwolenia na pobyt.

W przedmiocie kosztów

44 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 64 ust. 1 Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Tunezyjską z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli w dniu 17 lipca 1995 r. i zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali decyzją Rady i Komisji 98/238/WE, EWWiS z dnia 26 stycznia 1998 r., należy dokonywać w ten sposób, że może on wywoływać skutki w zakresie prawa pobytu obywatela tunezyjskiego na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli państwo to prawidłowo zezwoliło temu obywatelowi na prowadzenie działalności zawodowej przez okres przekraczający okres ważności pozwolenia na pobyt.

Podpisy